

Akilleus var en god løber, han havde vundet mange førstepræmier under de store kampe, men han kunne ikke indhente „Agenor“. Da de var kommet så langt ned over sletten at de ikke længere kunne se Trojas mure længere standsede Akilleus.

– Du er ikke Agenor, råbte han. – du må være en gud, og du har lokket mig bort fra kamppladsen fordi du holder med troerne, du må være fjertrammeren, Apollon.

– Det var du længe om at finde ud af, Akilleus, sagde Apollon, – det var din hævn-gerrighed der endnu en gang løb af med dig, for den glemmer du ikke bare troerne der i dette øjeblik myldrer ind bag bymuren, men også din døde ven, Patroklos.

– Det må være alfaderens vilje at du skal holde din hånd over troerne, sagde Akilleus.

Apollon sagde ikke mere, han forsvandt for øjnene af Akilleus der tankefuldt begav sig tilbage til kampsletten hvor troerne nu bragte sig i sikkerhed bag muren ... alle undtagen Hektor.

Kong Priamos stod stadig på muren over porten. Han så solens stråler fange Akilleus hjelm og spyd, som en stjerne der blinkede skæbnesvangert, som „Orions hund“, den stjerne der lyste stærkest og hjemsøgte menneskene med feber.

Priamos drejede hovedet og så efter Hektor som havde stillet sig foran porten. Her stod han og spejdede mens han trippede og så en smule nervøs ud. Da han fik øje på Akilleus rettede han på sin rustning.

Priamos lændede sig ud over murkanten.

– Hektor, råbte han, – gå ikke i kamp med Akilleus alene, jeg er bange for at han er din overmand, husk at han er søn af en gudinde, lad dig ikke narre af at du er et helt hoved højere end ham, det er ikke det der tæller.

Hektor kikkede ikke op og han lod som om han ikke hørte faderens formaninger. Det irriterede ham at hans fader stod dér og var så ængstelig.

– Går du i kamp med ham alene, Hektor, så frygter jeg at det bliver din død.

Hektor gik væk fra muren, uden for hørevidde. Nu havde Akilleus fået øje på ham. Nu kom han, nu kom han endelig.

– Falder du for Akilleus' hånd har jeg mistet alt, for så har jeg også mistet Troja. Træk dig tilbage, Hektor, skån mig i min alderdom, jeg kan ikke tåle at miste flere sønner. Dør du, dør jeg.

Mærkeligt, uanset hvor langt Hektor gik bort fra porten fulgte hans faders stemme med. Og nu var hans moder, Hekabe, også kommet op på muren for at give sit besyv med, som om han var en lille dreng.

Hekabe rev sin kjole op foran og blottede sine bryster.

– Hektor, kom tilbage, skreg hun, – jeg befaler dig at komme tilbage, jeg som selv har givet dig die, kun inde bag murene kan du forsvare Troja, dør du derude falder Troja.

Han VILLE ikke høre på hende.

– Akilleus er frygtelig, han vil ikke udlevere dit lig hvis han dræber dig, jeg kan mærke det, Akilleus er ikke et menneske.

Som om jeg er en lille dreng der er ude og lege, tænkte Hektor vredt og knugede sit spyd.

Hvis han med Apollons hjælp kunne fælde Akilleus og gennemhulle hans lig med spydstik, så ville grækerne miste modet og sejle bort, for uden Akilleus kunne de ikke vinde krigen, det vidste de. Altså måtte Akilleus ryddes af vejen.

Og det er mig der må gøre det, tænkte Hektor, det er min pligt som hærleder.

Akilleus havde ganske rigtigt fået øje på Hektor, og grinede da han løftede hovedet og så de mørke silhuetter af kong Priamos og dronning Hekabe ved brystværnet over den store port ind til Troja. Tilskuere fremmede altid en kamp.

Hektor slikkede sine læber da Akilleus kom nærmere. Han kunne mærke at sveden løb ned over hans ansigt og han havde lyst til at tage hjelmen af, men det kunne misforstås. Også hans hænder var svedige og han havde en sær prikken i brystet. Selv om han godt kendte spændingen og nervøsiteten før en kamp, så var det helt anderledes nu. Han plejede ikke at være ... han plejede ikke at være ... bange.

En kriger kan ikke tage hensyn til sin angst, tænkte han bittert, da han så hvor rolig Akilleus var, da han langsomt og omhyggeligt efterspændte sine benskinner.

Jeg skulle have lyttet til Polydamas, tænkte Hektor og slikkede igen sin overlæbe, og trukket hæren ind bag murene, men det er for sent, nu afgøres Trojas skæbne, jeg må sejre eller dø.

Så spekulerede han på om han måske kunne nå at indgå et forlig med Akilleus. Akilleus var begærlig efter guld, det vidste han, guld og kvinder. Måske var det endnu ikke for sent. Han ville levere Helena og hendes skatte tilbage, selvfølgelig, og grækerne skulle få det halve af alt det guld der var i Troja.

Så blev han vred på sig selv, stampede arrigt med den ene fod så støvet stod op. Tåbelige tanker, Akilleus ville le ad ham hvis han

hørte det. Hvis han kom til *ham*, ubevæbnet som en kvinde, ville Akilleus uden tøven slå ham ned og spytte på hans lig.

På Ida-bjerget holdt Zeus øje med begivenhederne og fandt at det var på tide han traf en endelig afgørelse. Han tog en gylden vægt frem og i den lagde han to dødslodder, et for Akilleus og et for Hektor. Det var Hektors lod der sank og Iris blev straks sendt af sted til Hades, så han kunne gøre klar til at modtage denne fornemme krigers skygge.

Kampene var indstillet, der sænkede sig en sær stilhed over krigsskuepladsen da det gik op for alle at Akilleus og Hektor havde sat hinanden stævne foran porten. Var det så endelig bestemt at kampen om Troja skulle afgøres ved tvekamp? Det var der ingen der havde noget at indvende imod.

Akilleus lignede Ares, det sørgede Pallas Athene for, han lyste som en klar stjerne på himlen og Hektor forstod at tyde auraen omkring ham. I dette skæbnsvangre øjeblik fik han seerens gave, og han vidste at Akilleus var uovervindelig.

Det fyldte ham med en sådan skræk at han drejede rundt og stak i løb.

– Hektor flygter.

Der lød en skuffet mumlen blandt troerne på muren. Grækerne lo hånligt.

– Det er et trick, råbte prins Paris hidsigt, – vent og se om ikke Akilleus løber i fælden. Hvis Hektor flygter har det sine grunde.

Hektor løb ned mod Skamandros-floden, og Akilleus satte efter ham. De skulle altså løbe om kap, godt, udmærket, så måtte prisen være Troja.

Da Akilleus sprang over en udtørret bæk tabte han sit skjold, men vendte ikke om for at få fat i det, det havde han ikke tid til, rapfodet og let som han var nu ville han snart indhente Hektor.

Men også Hektor var en god og udholdende løber. Han trak Akilleus med sig hele vejen rundt om Troja, og på murene var alle enige

om at Hektor udviste stor taktisk snilde ved at udmatte Akilleus. Endnu havde ingen kunnet måle sig med Hektor i løb.

– Ja, nu må Hektor have en fordel, sagde kong Priamos til den der stod ham nærmest.

Da de to løbere havde været tre gange rundt om Troja standsede Hektor foran porten. Det nyttede jo ikke at blive ved med at løbe. Man kunne ikke løbe fra sin skæbne. Han stillede sig derfor med front mod Akilleus der stod med blottet bryst.

Pallas Athene dukkede op ved siden af Akilleus. Da han hørte hendes hviskende stemme i øret smilede han grumt og nikkede.

– Vent et øjeblik, Akilleus, jeg vil sørge for at Hektor bliver klar til kampen, nu da Apollon har opgivet at hjælpe ham.

Hektor opdagede ikke tågen der materialiserede sig i form af en kendt skikkelse bag ham. Ingen opdagede det.

– Hektor.

Da Hektor drejede hovedet troede han at det var hans broder Deifobos der kom ham til undsætning. Han blev glad for at se ham, for Deifobos var godt bevæbnet.

– Det var godt tænkt at du sådan trak Akilleus rundt om Troja, Hektor, smilede Deifobos, – som en dreng der er ude og løbe morgentur med sin hundehvalp. Nu er Akilleus træt, se hvor han puster. Du har tappet ham for kræfter, og du lokkede ham til at smide skjoldet. Det er nu han skal dø, og jeg står her hvis du får brug for hjælp.

Hektor fik tårer i øjnene over at hans broder sådan ville stå bag ham, mens alle blev bag muren.

– Tak, Deifobos, fordi du altid har støttet mig, sagde Hektor rørt, – du er den af mine brødre som jeg holder allermest af.

Deifobos hævdede sit spyd og nikkede:

– Jeg er klar, Hektor. Gå på ham inden han genvinder sine kræfter.

Hektor trådte nu frem, men endnu en gang mærkede han frygten da han mødte Akilleus' blik. Skulle han dø nu, eller kunne han snyde skæbnen fordi Deifobos så overraskende var trådt ind på arenaen?

– Før vi kæmper, Akilleus, så lad os indgå en pagt med guderne

som vidner, sagde han, – hvis jeg dræber dig, så lover jeg at jeg ikke vil skænde dit lig. Dersom Zeus giver mig sejren lover jeg at lade grækerne føre dit lig tilbage til jeres lejr så de kan give dig den begravelse du fortjener. Lov mig at du vil gøre det samme med mit lig, dersom du vinder tvekampen.

– Du må være gal, Hektor, brølede Akilleus så højt at alle i Troja kunne høre det, – skulle løven indgå en pagt med lammet? Skal ørnen sætte sig til forhandlingsbordet med kaninen?

– Godt, sagde Hektor og slog med nakken så solen kastede blinkende stjerner fra hans hjelm, – løven har rakt poten frem men lammet skubber den til side. Ørnen har stillet kaninen et forslag, men kaninen har fået storhedsvanvid.

Akilleus skar tænder, det lød som når en vogn kørte over grus, og han sendte rasende sit spyd af sted. Men fordi han var rasende var hans sigte dårligt, Hektor dukkede sig, men Pallas Athene greb spyddet og så stod Akilleus atter med det i hånden.

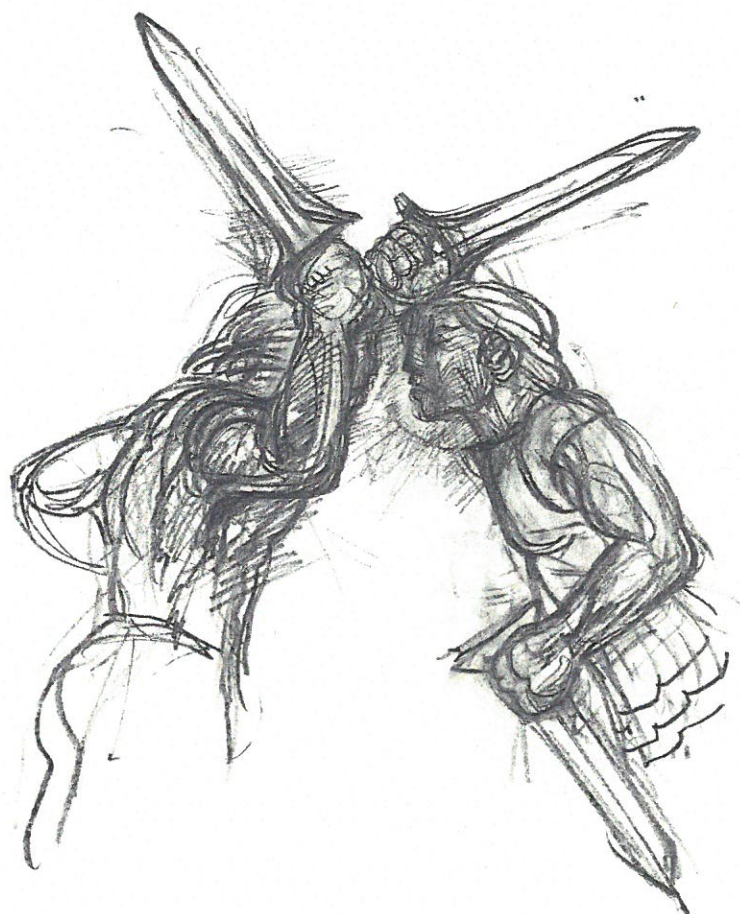
– Jeg ser at du vil kæmpe uden skjold, Akilleus, råbte Hektor og slyngede sit spyd mod den udækkede Akilleus.

Men igen greb Athene ind, hun slog til spyddet så det brækkede midt over. Hektor drejede hovedet for at se efter Deifobos, for at få hans spyd, men Deifobos var der ikke, og da forstod han hvordan det hang sammen.

– Nu kaldes jeg til dødsriget, mumlede han, – Pallas Athene står bag Akilleus. Det er døden jeg ser i øjnene.

Akilleus greb sit sværd og bøjede lidt i kroppen idet han trådte et skridt frem. Også Hektor svingede sit sværd ned fra skulderen og stillede sig i position.

– Jeg forstår at det er en kamp til døden, Akilleus, sagde han, og hans stemme var rolig, – men jeg kommer ikke med sænket hoved som et lam til offerstedet.

Først nu blev Akilleus opmærksom på at Hektor bar hans gamle rustning. Han mærkede hvordan raseriet arbejdede sig hele vejen op gennem hans krop, til hovedet, så det var lige ved at eksplodere. Han kastede sig frem mod Hektor og gnisterne stod omkring dem da de tørnede sammen. Akilleus' sværd kløvede Hektors skjold og slog sværdet ud af hånden på ham. Hektor nåede ikke at gribe for sig før Akilleus havde truffet ham i brystet så blodet væltede frem. Hektor faldt og rullede rundt i en byge af støv samtidig med at Akilleus sparkede ud og ramte ham på halsen.

– Nu kan vi endelig fejre Patroklos' gravlæggelse, råbte han og spyttede efter Hektor. – Ørnene og gribbene er inviteret med til festmåltidet, de glæder sig til at sætte tænderne i dig, din skabede hund.

Hektor krøb på maven hen mod Akilleus og ville omfavne hans knæ, men han havde ikke kræfter til det. Da han åbnede munden for at sige noget piblede blodet frem mellem hans læber.

– Lad mig høre hvis du har noget at fortælle, Hektor, sagde Akilleus og bøjede sig over ham.

– For mine forældres skyld, stønnede Hektor, – min far vil betale dig rigeligt med guld og sølv hvis du vil udlevere mit døde legeme til ham.

– Det guld og sølv er allerede mit, sagde Akilleus, – alt hvad der er af skatte i Troja blev mit dengang jeg blev født, men intet af det kan dulme sorgen over Patroklos, ikke engang om jeg så åd dig rå. Så stor fortræd har du gjort mig, Hektor. Om så Priamos vejede dit lig op med guld skal gribbene ikke snydes ... se dem, Hektor, de kredser allerede over dig.

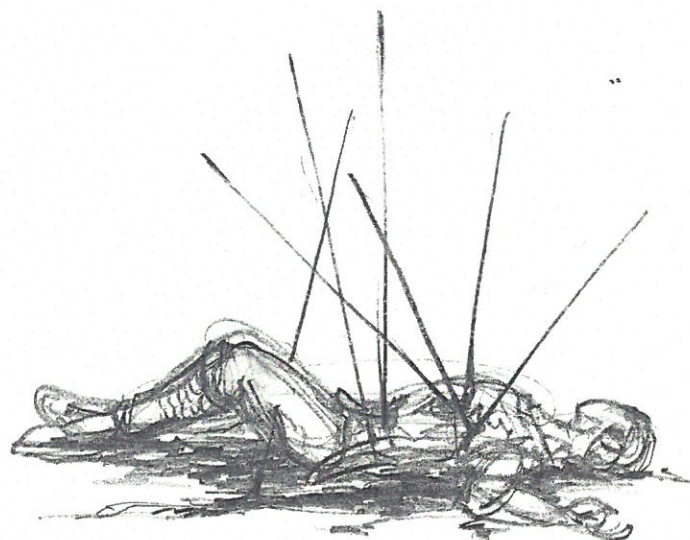
– Guderne kender din vrede og dit kolde stenhjerte, hviskede Hektor, og Akilleus måtte bøje sig over ham, for at høre hvad han sagde. – Men vogt dig. Min broder, Paris, vil hævne mig ved porten. Vogt dig.

– Paris, råbte Akilleus og kastede nakken tilbage idet han lo. – Selv når du skal dø siger du morsomheder, det kan jeg godt lide, Hektor. På et andet sted, i en anden tid, kunne vi to måske være blevet venner.

– Aldrig, Akilleus, stønnede Hektor og blodet havde farvet hans brystkasse ildrød.

– Så dø da, sagde Akilleus.

Nu kom grækerne til og alle stak deres spyd ind i Hektor, frygteligt maltrakteret blev hans lig. Troerne stod og græd på muren. Grækerne omringede Hektor og undrede sig over hvor stor og kraftigt bygget han var. Alle strømmede til for at se den store kriger og stikke spyd-

det i ham, så de senere, når de kom hjem fra krigen, kunne fortælle at de havde været med til at dræbe den store Hektor.

De græske konger kom kørende i deres vogne. Agamemnon, Menelaos og Odysseus. Deres sår var ved at hele, men de humpede stadig rundt. Da Agamemnon så Hektors forvredne lig på jorden spyttede han på liget.

– Nu er du ikke så kry, Hektor, sagde han, – det var noget andet dengang du angreb vores skibe med ild.

Odysseus stod og så tankefuldt ned på liget af deres fjende mens han gubbede sig i skægget. Så bøjede han sig ned og lukkede Hektors øjne.

– Lad os gå op til porten, sagde Akilleus, – og høre om troerne nu frivilligt vil lukke os ind i byen.

Agamemnon nikkede ivrigt, men så fór der en skygge over Akilleus' ansigt.

– Nej, ikke nu, sagde han og begyndte at trække rustningen af Hektor, – i lejren ligger en ubegravet og ubegrædt kriger. Ham vil jeg huske altid, selv i Hades. Og Hektor skal med.

Han tog fat i Hektors ene ben og slæbte ham over til stridsvognen, og fra muren over porten kunne Hektors forældre, Priamos og Hekabe, se det hele. De stod og holdt om hinanden og var fuldstændig magtesløse, så lamslåede at tragedien endnu ikke for alvor var trængt ind til det sted hvor sorgen lå. De kunne ikke forstå det ...

Akilleus trak en kniv og borede hul gennem Hektors ankler. Derefter trak han læderremme gennem de blodige huller og slog et par knuder.

– Nu er han lettere at trække, sagde han.

Odysseus rystede på hovedet og så med sorg på Akilleus, men han sagde ingenting. Menelaos skottede til Odysseus og forstod hvad der fløj gennem hans hoved. Akilleus overskred grænsen. Fortsatte han på den måde ville han helt sikkert vække gudernes vrede.

Akilleus bandt Hektors lig til sin vogn og drejede hestene op mod Trojas mure, hvor troerne nu havde forskanset sig. De havde taget deres faldne med sig og havde overladt sletten til grækerne.

Hektors lig hoppede over ujævnhederne, hans hoved slog gang på gang mod sten og hans lange hår fangede støvet og fik hans dinglende hoved til at ligne en vingskudt fugl.

På muren jamrede og skreg de troiske kvinder. Priamos var ramt af sorgen nu og havde med sine negle kradset hul på begge kinder. Han ville straks styrte sig ud gennem porten, men blev holdt tilbage af sine rådgivere. Fire mænd måtte der til for at forhindre ham i at storme ud til fjenden.

– Jeg må gå til de græske skibe, stønnede han, – og jeg må gå alene. På mine gamle knæ må jeg nærme mig den grusomme Akilleus, omfavne hans knæ, kysse hans blodbesmurte morderhånd. Jeg må minde ham om hans egen fader, Peleus, også han er en gammel mand som længes efter at gense sin søn. Han kunne have været i samme situation. Jeg vil give ham alt for at få min søns lig med mig tilbage til Troja.

Hekabe fór forvildet rundt, hun skreg ikke, hun peb som en hun-